

til 10 pct. i 1997 og yderligere nedsættes til 8 pct. i 1998.

Der er således allerede indbygget betydelige skattelettelser til de lavtlønnede i skattereformen.

Jeg mener også, at forslagsstillerne skyder over målet, når de anfører, at der er øst penge ud i alle retninger. Med hensyn til aftrapning af formueskatten vil jeg godt indrømme, at ideen ikke er blevet fostret i den socialdemokratiske folketingsgruppe, men den var et led i opnåelsen af et fornuftigt finanslovforlig.

Jeg er også helt på det rene med, at aftrapningen af formueskatten meget nemt kan blive opfattet som et signal om, at det er de velstillede, der har brug for skattelettelser. Ophævelsen af formueskatten skal imidlertid ses i et bredere perspektiv. Den nedsættelse af marginalskatte, som gennemføres ved skattereformen, bliver som bekendt bl.a. finansieret ved en udvidelse af beskatningsgrundlaget. Under beskatningen har man således nu inddraget goodwill samt en række kursgevinster og aktie- og ejendomsavancer, som tidligere var lavtbeskattede eller helt ubeskattede. Der er derfor heller ikke det samme behov for formueskatten nu som før skattereformen, hvor formueskattens hovedformål var at opfange en række af disse lavtbeskattede eller helt ubeskattede indkomster.

Formålet med SF's forslag er at forbedre lavindkomstgruppernes forhold, men efter min opfattelse er et beskæftigelsesfradrag finansieret ved en forhøjelse af arbejdsmarkedsbidraget ikke nogen god løsning. Fradraget vil give et vist incitament til at tage arbejde frem for at være på overførselsindkomst, men et beskæftigelsesfradrag, som gives til alle grupper med lønindkomst, vil efter min opfattelse ramme alt for bredt. Det skyldes, at folk med deltidsarbejde, studerende og børn – som ikke nødvendigvis tilhører arbejdsmarkedets lavindkomstgrupper – også vil få glæde af fradraget.

For det andet tror jeg umiddelbart, at et særligt fradrag, som kun skal tilgodeses de lavindkomstgrupper, som har lønindtægter, kan virke urimeligt over for andre grupper, f.eks. over for dem, der modtager overførselsindkomster. Jeg tror også, at man så vidt muligt bør fastholde, at løbende indkomster, det være sig lønindtægter eller sociale ydelser eller andet, skal beskattes ens.

I øvrigt må det undre, at SF med dette forslag kun tilgodeser de erhvervsmæssigt beskæftigede, samtidig med at forslaget lanceres som et

generelt forslag, der skal lette lavindkomstgruppernes situation – som om der ikke er lavindkomstgrupper på overførselsindkomst. Det ved jeg ikke om SF vil kommentere på et senere tidspunkt.

For det andet vil introduktionen af et særligt lønmodtagerfradrag betyde, at der så at sige skydes en kile ind, som medfører, at det hensyn til sammenlignelighed, der lå bag bruttoficeringen af de sociale ydelser, forringes væsentligt, og det er også et element.

En af skattereformens allervæsentligste målsætninger var som bekendt at styrke beskæftigelsen ved hjælp af en sænkning af marginalskatterne på alle indkomstniveauer. Men ifølge SF's forslag skal skattelettelserne for lavindkomstgrupperne finansieres ved et forhøjet arbejdsmarkedsbidrag, og det vil for en stor del af befolkningen betyde højere marginalskatte, hvilket er i strid med skattereformens intentioner.

Jeg tror også, det vil blive svært at forklare befolkningen, at man først forhøjer arbejdsmarkedsbidraget, som jo også beregnes på grundlag af lønindkomsten, og derefter indrømmer et særligt lønmodtagerfradrag i den skat, der beregnes på det samme grundlag. Det komplicerer simpelt hen skattesystemet unødigt.

Når alle disse ting er sagt om forslaget, vil jeg da også gerne understrege, at jeg tillægger det stor betydning, at skattesystemet ikke vender den tunge ende nedad og dermed beskatter de laveste indkomster for højt, og jeg er da også opmærksom på, at f.eks. indførelse af grønne afgifter kan ramme de laveste indkomster relativt hårdest, om end man skal være varsom med at generalisere på dette felt. Problemstillingen er faktisk noget mere nuanceret, end der ofte gives indtryk af.

Jeg er i øvrigt meget skeptisk over for, om man alene ved ændring af skattelovgivningen kan og skal løse arbejdsløshedsproblemet. Arbejdsløshedsproblemet løses, som jeg ser det, bedst ved hjælp af en fornuftig økonomisk og arbejdsmarkedspolitisk indsats.

Jeg kan dog godt følge nogle af forslagets intentioner, og jeg mener også, at man kan overveje nogle måder, hvorpå man kan nedbringe indkomstskatten for lavindkomstgrupperne.

Men jeg finder det af helt afgørende betydning, at diskussionen foregår inden for rammerne af skattereformens principper, og at der ikke gennemføres gennemgribende ændringer, før reformen er fuldt indfaset, og det dermed er muligt at bedømme reformens samlede effekter.